

[Miljøministeren]

de ideer, der fremkommer, og de forsøg, der sættes i gang, og vil på baggrund heraf tage initiativ til at fjerne de hindringer i lovgivningen og administrationen, som måtte være til stede, for at de lokale initiativer kan blomstre. Disse hindringer må vi fjerne.

Hr. Ole Bernt Henriksen sagde noget meget centralt ved at sige, at planlægningen ikke er et mål, men et middel og en stimulans. Det er korrekt, som det blev betonet, at det er tanken, at planerne skal kunne justeres løbende. Det er også korrekt, at det skal være en sammenfattende planlægning, og at det er væsentligt, at man på de forskellige områder – og ikke mindst mellem de forskellige ministerier – arbejder meget tæt sammen i den planlægning, der skal foretages.

Hr. Svend Erik Hovmand var inde på spørgsmålet om zonelovskompetencen. Som et led i det forenklingsarbejde, der foregår i miljøministeriet, er det besluttet allerede i indeværende folketingssamling at fremsætte forslag om ændring af by- og landzoneloven. Formålet er, at kompetencen i konkrete enkelt-sager om byggeri m.v. i landsbyerne kan overgå til kommunerne, medens kompetencen vedrørende det åbne land forbliver under amtsrådene og hovedstadsrådet, i alt fald foreløbig. Efter de foreliggende planer skulle lovforslaget kunne fremsættes allerede i april måned.

Der er flere grunde til, at vi vil gøre det. For det første er der som nævnt tale om en forenkling af lovgivningen, idet sager om tilladelse til at bygge i landsbyerne vil gå hurtigere igennem, når det er kommunerne, der træffer afgørelsen. For det andet ønsker vi at lægge flest mulige afgørelser ud til kommunalbestyrelserne. Det er vores opfattelse, at netop her, hvor kommunalbestyrelsen og befolkningen er i tæt kontakt med hinanden, giver det mulighed for den bedste løsning af sagerne.

Hr. Svend Erik Hovmand var også inde på spørgsmålet om udlægning af byzonejord og spurgte i den forbindelse, om byzonejord kunne flyttes tilbage til landzonen. Må jeg sige først med hensyn til spørgsmålet om at trække jorden tilbage til landbruget, at der er nedsat et udvalg, som arbejder med dette. Det er et meget kompliceret arbejde. Vi er stødt på forhold af skatteteknisk karakter, som kræver en meget grundig bearbejdelse. Jeg finder det meget vigtigt, at udvalget får

den tid, der er nødvendig til at løse opgaven kvalificeret. Derfor tror jeg, det er realistisk at sige, at den tidsmæssige ramme, der er lagt, hvorefter det skulle være afsluttet i dette år, må fastholdes, men på grund af disse skattetekniske problemer ser det ud til, at det desværre ikke kan blive før i begyndelsen af den nye folketingssamling.

Da min tid er opbrugt på nuværende tidspunkt, skal jeg gå ind i besvarelsen af de øvrige indlæg i anden omgang.

Camre (S):

Hr. Ole Bernt Henriksen havde nogle bemærkninger til min tale, og jeg kan sige, at det for så vidt ikke kan undre mig, lige så lidt som vel andre, at hr. Ole Bernt Henriksen kan have lyst til at polemisere med mig om den økonomiske situation og den økonomiske politik, men min bekymring gjaldt nok så meget, at det ikke var polemik, men at hr. Ole Bernt Henriksen faktisk mente det, som han sagde. Jeg kender ham som en særdeles hæderlig og ærlig politiker, så jeg tror, han mener det, og det får mig til at se noget ganske klart om regeringens klippefaste tro på, at dens politik fører til positive resultater.

Det, som hr. Ole Bernt Henriksen sagde, var, at det var den socialdemokratiske regerings politik, der var skyld i utrygheden og, forstod jeg, også i, at vi havde en problematisk økonomisk situation, fordi den ingenting foretog sig, fordi den intet udrettede, fordi den ikke kunne samarbejde. Så forstår jeg godt, at man kan komme til den opfattelse, at hvis man så bare gør noget modsat af det, den socialdemokratiske regering gjorde, vil det komme til at gå godt.

Dertil må jeg sige, at den analyse af problemernes årsag, som hr. Ole Bernt Henriksen her gav udtryk for, er i bund og grund forkert. De problemer, det danske samfund er i, er problemer, som alle højt udviklede, industrialiserede samfund er i. Det er problemer, der skyldes et grundlæggende skift i de internationale konkurrencevilkår, og som rammer konservativt regerede lande, venstre- eller liberalt regerede lande på fuldstændig samme måde som socialdemokratisk regerede lande. Problemerne er forbløffende ens fra land til land, og derfor skal man altså være meget forsigtig med at tro, at bare man gør det modsatte af socialdemokratiet, så løser